
Regla d'Hondt electoral

Autor:

Data de publicació: 10-05-2016

Regla D'Hondt

La regla (o mètode) D'Hondt o sistema D'Hondt és un mètode de mitjana major per assignar escons en sistemes de representació proporcional per llistes electorals. Els mètodes de mitjana major es caracteritzen per dividir a través de diferents divisors els totals dels vots obtinguts pels diferents partits, produint-se seqüències de quocients decreixents per a cada partit i assignant-se els escons a les mitjanes més altes.[1][2] Va ser creat pel jurista belga Victor d'Hondt en 1878.[3][4] per tal de repartir els escons en un sistema de representació proporcional plurinominal de partits.

El mètode s'utilitza entre altres llocs a l'Argentina, Àustria, Bèlgica, Bulgària, Colòmbia, Croàcia, Escòcia, Eslovènia, Espanya, Finlàndia, Gal·les, Israel, el Japó, els Països Baixos, Polònia, Portugal, Suïssa, Turquia, Xile, i en alguns països europeus només per a les eleccions al Parlament Europeu. Aquest mètode afavoreix als partits més grans i és menys proporcional que el mètode Sainte-Laguë, molt similar a aquest. Sovint s'usa el que s'anomena la regla D'Hondt modificada, en què només s'atorguen escons als partits que han superat un determinat percentatge de vots, denominat[1] barrera electoral.

Els sistemes de representació proporcional intenten assignar els escons a les llistes de manera proporcional al nombre de vots rebuts. En general, no és possible aconseguir la proporcionalitat exacta, ja que no és possible assignar un nombre decimal d'escons. Dels mètodes comunament utilitzats per a la conversió proporcional de vots en escons, el mètode d'Hondt, sent bastant proporcional, tendeix a afavorir una mica més que uns altres als grans partits.[5][6] No obstant això, hi ha dues circumstàncies que afavoreixen moltíssim més a aquests partits: les circumscripcions petites i la barrera electoral.[7]

Repartiment

Després d'escrutar tots els vots, es calculen quocients successius per a cada llista electoral. La fórmula dels quocients és[12]

V representa el nombre total de vots rebuts per la llista, i??

s representa el nombre d'escons que cada llista s'ha portat de moment, inicialment 0 per a cada llista..??

El nombre de vots rebuts per cada llista es divideix successivament per cadascun dels divisors, des d'1 fins al nombre total d'escons a repartir. L'assignació d'escons es fa ordenant els quocients de major a menor i assignant a cadascun un escó fins que aquests s'esgotin. A diferència d'altres sistemes, el nombre total de vots no intervé en el còmput.

Exemple de funcionament de la regla modificada

Per tal d'explicar el funcionament de la regla, es pot imaginar una circumscripció electoral on s'hagin d'escollir vuit diputats, i on els resultats de les eleccions siguin els de la taula següent:

Partit Nombre de vots

Partit A
120.000

Partit B
100.000

Partit C
40.000

Partit D
5.000

Partit E
2.500

No es tenen en compte aquelles candidatures que no hagin superat la barrera electoral. El percentatge de vots necessaris varia segons el país: a Espanya és d'un 3%, a Israel d'un 3,25% i a Turquia d'un 10%. En aquest exemple, hi ha hagut 267.500 vots a candidatures. Una barrera del 3% suposa 8.025 vots, i com que els partits D i E no hi arriben quedaran exclosos del repartiment d'escons.

Partit Nombre de vots

Partit A
120.000

Partit B
100.000

Partit C
40.000

Partit D
5.000

Partit E
2.500

Després, s'ordenen de major a menor, en una columna, les xifres de vots obtinguts per les restants candidatures. Es divideix el nombre de vots obtinguts per cada candidatura per 1, 2, 3, etcètera, fins a un nombre igual al d'escons assignats a la circumscripció, en aquest cas vuit. Amb aquesta taula s'atribueixen els escons a les candidatures que obtinguin els més grans quocients per ordre decreixent.

Quan en la relació de quocients siguin iguals dos quocients corresponents a distintes candidatures, l'escó s'atribuirà a la que hagi obtingut el nombre més gran total de vots. Si hi hagués dues candidatures amb el mateix nombre total de

---

vots, generalment el primer empat es resol per sorteig i els successius de forma alternativa.

Partit Vots /1 /2 /3 /4 /5 /6 /7 /8 Escons

Partit A
120.000
1r 120.000
3r 60.000
5è 40.000
8è 30.000
24.000
20.000
17.143
15.000

Partit B
100.000
2n 100.000
4t 50.000
7è 33.333
25.000
20.000
16.667
14.286
12.500

Partit C
40.000
6è 40.000
20.000
13.333
10.000
8.000
6.667
5.714
5.000

En alguns països es permet que les coalicions uneixin els seus vots per fer el càlcul, si bé en molts països, per tal d'evitar aquest problema, els partits petits ja es presenten a les eleccions amb una llista única per tenir més possibilitats de passar la barrera electoral.

Referències

Pukelsheim, Friedrich. «Seat bias formulas in proportional representation systems». 4th ecpr General Conference, 2007.

Mètode Sainte-Laguë

El mètode Sainte-Laguë, també conegut com a mètode de la mitjana més alta (altres denominacions són mètode Webster i mètode del divisor amb arrodoniment estàndard) és un sistema per distribuir escons proporcionalment en assemblees representatives escollides mitjançant el vot a llistes de partits. Porta el nom del matemàtic francès André Sainte-Laguë. El mètode Sainte-Laguë és molt similar a la regla D'Hondt, però sense afavorir els partits grans.

El mètode Sainte-Laguë s'aplica a Nova Zelanda, Noruega, Suècia, Dinamarca, Bòsnia i Hercegovina, Letònia, Kosovo, i els estats alemanys d'Hamburg i Bremen.

Exemple

El Sainte-Laguë és un mètode divisor, com la regla D'Hondt, encara que el seu divisor és diferent.

Un cop que tots els vots s'han computat, es calculen els quocients successius per a cada llista. La fórmula pel quocient és $\frac{V}{s}$, on V és el nombre total de vots que la llista ha rebut, i s és el nombre d'escons que el partit ha obtingut fins aquell moment, al principi 0 per a tots els partits. (La fórmula que utilitza la regla D'Hondt és $\frac{V}{s}$). A tota la llista se li aplica un quocient major cada cop que guanya un escó, quocient que es recalcula a partir del nou nombre d'escons obtinguts. El procés es repeteix successivament fins a completar la distribució de tots els escons disponibles.

Partit Vots /1 /3 /5 /7 /9 /11 /13 Escons

Partit A
120.000
1r 120.000
4t 40.000
6è 24.000
8è 17.142
13.333
10.909
9.230

Partit B
100.000
2n 100.000
5è 33.333
7è 20.000
14.286
11.111
9.090
7.692

Partit C
40.000
3r 40.000

13.333
8.000
5.714
4.444
3.636
3.076

Mètode modificat

Per a evitar donar escons als partits més petits, hi ha llocs on es modifica el mètode. En alguns casos, com a Nova Zelanda, cal tenir un mínim de vots (el 5%, en aquest cas) per a poder entrar en el repartiment d'escons. En altres casos, com a Suècia i Dinamarca, la primera divisió no és entre 1, sinó entre 1,4, fent així també més difícil accedir al primer escó.

Partit Vots /1,4 /3 /5 /7 /9 /11 /13 Escons

Partit A

120.000
1r 85.714
3r 40.000
6è 24.000
8è 17.142
13.333
10.909
9.230

Partit B

100.000
2n 71.428
4t 33.333
7è 20.000
14.286
11.111
9.090
7.692

Partit C

40.000
5è 28.571
13.333
8.000
5.714
4.444
3.636
3.076

En l'exemple anterior, amb el mètode modificat com a Suècia, el Partit C no hagués obtingut el 3r escó, sinó el 5è, de

---

manera que si en lloc de repartir-se'n vuit se'n repartissin tres o quatre no n'hauria obtingut cap.

Barrera electoral

La barrera electoral (també coneguda com a barrera legal) és la quantitat mínima de vots que necessita una llista electoral per a tenir dret a què li sigui aplicada la fórmula electoral i poder participar així en el repartiment d'escons.

La barrera electoral es fa servir tant en sistemes electorals proporcionals com en sistemes majoritaris amb la fórmula de majoria absoluta. La barrera pot consistir en un percentatge mínim de vots o bé en una quantitat mínima de vots i busca impedir l'excessiva fragmentació de les institucions.

La barrera electoral varia força d'un país a un altre. D'entre els sistemes proporcionals amb una barrera més baixa hom troba Israel, on es requereix aconseguir un 2% dels vots per entrar al Knesset. A les eleccions al Parlament de Catalunya cal un 3%, mentre que a les eleccions a les Corts Valencianes es requereix un 5%. A Espanya, la barrera electoral està situada al 3% per a les eleccions al Congrés de Diputats[1] i al 5% per a les eleccions municipals.[2]

També varia el territori en què cal superar la barrera electoral. Així, mentre que a les eleccions al Parlament de Catalunya o al Congrés de Diputats espanyol la barrera del 3% es calcula per circumscripció, en altres comicis es pren en compte el conjunt del territori. Aquest és el cas de les eleccions a les Corts Valencianes o de les eleccions al Bundestag alemany.

Referències

Vegeu l'article 163.1.a de la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general.

Vegeu l'article 180 de l'esmentada llei.

Bibliografia

TORRENS, Xavier: Los sistemas electorales, a CAMINAL BADIA, Miquel (ed.), Manual de Ciencia Política (1999), Madrid: Tecnos. ISBN 84-309-3363-8

Llei per la que el PP ha aconseguit majoria absoluta al Senat i no al Congrés..

Ciutadans demana la seva eliminació, Podem proposa la seva conversió en veritable cambra territorial i les legislatures passen per les esqueses dels seus membres sense que es produeixin canvis: el Senat pot ser actor revelació en la pròxima legislatura. Però com es tria i per a què serveix?

"Quatre senadors per província - 3 de la 1ª força i 1 de la 2ª força"

El Senat és una cambra d'elecció mixta: al voltant d'un 80% dels seus escons es designen de manera directa en les eleccions generals, per llistes obertes i segons circumscripcions provincials. Diumenge passat hi havia en joc 208 seients, a raó de quatre per cada província "3 senadors de la 1ª força i 1 senador de la 2ª força (les províncies insulars són una excepció, i cada illa o agrupació d'illes conforma una circumscripció).

La cambra acull altres 58 senadors triats de forma indirecta: els parlaments autonòmics designen un senador i un altre més per cada milió d'habitants de la comunitat autònoma. Per això el Senat no compta amb un nombre fix de butaques.

Sobre el primer grup, el repartiment d'escons està dissenyat per sobre-representar la força majoritària de cada província sota una dinàmica tan enrevessada com desconeguda pel comú dels ciutadans. El normal és que els partits

---

presentin tants candidats com a opcions de vot tenen els electors, que poden marcar fins a tres noms. Els escons es queden en els aspirants amb més suports. Com que s'acostuma a votar en bloc, els tres aspirants més recolzats acaben sent del mateix partit, amb el que les circumscripcions que elegeixen quatre senadors -la majoria-, solen designar tres senadors de la formació majoritària i un de la segona força.

Tanmateix, n'hi hauria prou que l'electorat conegués el sistema per ser capaç de 'boicotejar-' i impedir que la força més votada es faci amb tres seients a la cambra alta, gràcies a les llistes obertes. Per exemple, si els votants de la segona i tercera força d'una província es reservaran un dels tres vots per votar-se mútuament, és molt probable que aquesta segona i tercera força es fes amb el primer i segon escó de senador repartit en la circumscripció.

En la situació actual, imaginem una província en què el PP ha aconseguit el 25% dels vots, el PSOE el 22% i Podem el 18%. Si els electors voten als tres candidats de la seva llista preferida, tres escons aniran per al PP, per haver estat recolzats, cadascun, pel 25% de l'electorat. El quart aniria pel PSOE, el cap de llista al Senat es queda amb el 22%. En canvi, si els electors de PSOE votessin als dos primers noms de la seva llista i reservaran el tercer vot per al primer candidat de Podem, aquest nom seria el més votat, ja que hauria aconseguit els suports dels votants socialistes (22% de els vots) més els de Podem (18% dels sufragis) superant amb escreix als tres noms del PP.

"Un feu imbatible del PP (si no s'ajunten la 2ª força i la 3ª força)"

A través d'aquest engranatge els populars han conservat el control de la majoria de la cambra, amb el que poden vetar qualsevol proposta de reforma constitucional. El PP ha perdut un terç dels seus suports respecte al Congrés però només es deixa 12 escons al Senat. Manté 124 dels 208 butaques en competició a les generals. La forta caiguda del PSOE tan sols es paga, d'altra banda, amb un escó a faltar: els socialistes passen de 48-47 senadors per elecció directa. Entra amb força relativa Podem, que aconsegueix 16 escons, mentre Ciutadans no obté representació a la cambra.

Conformat per donar representació a les diferents realitats polítiques d'unes comunitats autònomes en bolquers fa més de tres dècades, el Senat ha perdut la seva raó de ser en opinió de cada vegada més veus. Però PP i PSOE continuen pensant que dues cambres pensen millor que una, defensen un sistema bicameral per ser el més comú en la resta de països i posen en valor la segona volta que suposa el pas de les lleis pel Senat; encara que l'última paraula sigui, en la immensa majoria dels casos, del Congrés.

D'altra banda, la crisi econòmica i les polítiques d'austeritat han refrescat la memòria amb una dada dolorós en època de retallades: el Senat consumeix al voltant de 55 milions d'euros anuals en engrèixar una maquinària que interessa a molt pocs. Amb la clàssica imatge del 'cementiri d'elefants' molt present, les veus discordants insisteixen que el Senat és un retir daurat per als que surten de la primera línia dels grans partits.

El salari base d'un diputat és 2.814 euros al mes, i el principal complement és la partida de despeses per allotjament i manutenció: els servidors públics elegits en una circumscripció diferent a Madrid reben 1.823 euros addicionals al mes per pagar les despeses d'hotel o arrendament a la capital, així com els àpats. Per als diputats i senadors per Madrid també hi ha una dieta, de 870 euros. És una quantitat exempta de tributació.

A més de la capacitat per a esmenar o vetar els projectes i proposicions de llei procedents del Congrés dels Diputats, la realitat és que un 'no' del Senat acaba sent un 'sí' amb la sola força del Congrés. El Senat només aconseguiria retardar el tràmit de les lleis amb el seu veto, encara que també té potestat per elegir quatre dels dotze magistrats del Tribunal Constitucional ja deu dels vint vocals del Consell General del Poder Judicial. Tanmateix, hi ha alguns supòsits en què la seva figura resulta clau: el seu vot compte en una situació en què cal intervenir en una comunitat autònoma o quan s'intenta reformar la Constitució.

En aquest darrer supòsit, el més urgent per a alguns partits com Ciutadans, Podem o IU, tant pel procediment "simple" com pel "agregat" són necessàries àmplies majories a les dues cambres per reformar la Carta Magna. El PP podria vetar qualsevol reforma de la Constitució.

De proposar-se una reforma pel procediment simple, es requeririen tres cinquenes parts al Congrés, però també al Senat, en què el PP conserva la majoria absoluta. Si no s'aconsegueix, hauria de conformar una comissió paritària de Congrés i Senat per proposar un nou text. Si no hi ha acord encara es pot aprovar la reforma, però es necessita majoria absoluta al Senat i majoria de dos terços al Congrés.

Pel camí llarg, la reforma de la Carta Magna s'hauria d'aprovar per majoria de dos terços en Congrés i Senat. Caldria dissoldre les Corts i convocar eleccions, després de la qual les noves cambres haurien confirmar, per majoria de dos

---

terços, que avalen el nou text constitucional, que també hauria de ser aprovat en un referèndum. En qualsevol escenari, els senadors del PP tindran un vot decisiu.